

— Тъй, тъй, вържи пона да е мирно селото! Изтътия училища излазятъ всичкитѣ развратителни и бунтовнишки пѣсни, отзова се калугерицата; — ами кой бѣ тоя Кралічъ, Кириякъ?

— Кралічъ? кралче, бѣдѣщото кралче на Бѣлтария, отговори той иронически.

Мердевенджиевъ си зе фесътъ и отвори вратата.

— Па не забравяй моята работа, Кириякъ! продума той умолително като излазяше. Бѣднниятъ псалтъ мислене, че се касае просто за исклучванието на Огнянова, комуто ламтѣше да земе мѣстото.

— Щото е поново то е готово...

Стефчовъ останж самъ съ калугерицата, за да се разговаря за друго едно важно събитие: годявката си съ Лалка... По мръкнѣло той се опятуваше къмъ конака.

Въ Пиперковата улица срѣщнѣ Михалака Алафрангата.

— Къдѣ? попита го тозъ.

— Ти знаешъ ли? „Дунавъ“ сваля съвсѣмъ маската на Огнянова: изображава го цѣлъ! Той билъ избѣгнѣлъ изъ Диярбекиръ и го търсѣтъ подъ листо... Азъ се заклевамъ, че той е... И името му друго било...

— Що думашъ Кириякъ? Тоя човѣкъ е опасенъ, ще изгори и невинни хорица... Азъ добръ прѣдлагахъ вчера да му дадемъ двѣтъ пари, той не е за насъ тоя човѣкъ... Къдѣ отивашъ? Яви това на бея да земе мѣрки...

— Не е моя работа, азъ и вѣстника нѣмамъ, той е у Мердевенджиева и Мердевенджиевъ знае... отговори Стефчовъ хитро, като искаше да остане на завѣтъ отъ подозрѣніята въ прѣдателство. Той изложи на тѣхъ псалта, като му нарочно подхвърли името.

— Обади, обади, ще сторишъ голѣма услуга на населението, повтори Михалаки съвсѣмъ просто и естествено, както би казалъ на Стефчова че е дошла хубава риба на пазаря, да иде да си купи. — Е, азъ утрѣ съ Хаджията